

geeft dit spel in nuce het gansche probleem der Opstandigen weer, in minder „romantischen”, scherperen vorm weliswaar, maar zonder de koude, bijna berekenende intellectualiteit, welke het bekende boek van mevrouw Van Ammers kenmerkt.

Het tweede stuk van mevrouw Simons is heel wat beter. Het vereischt een bijzonder „uitgebalanceerd”, verfijnd psychologisch spel, doch kan onder die medewerkende omstandigheden, een meesterwerkje op het gebied der dramatische klein-kunst worden genoemd.

Huebner's Multatuli-geschiedenis getuigt van meer vernuft dan talent. Het is alles aardig in elkaar gezet, men zou bijna zeggen: geëncèneerd, en het — relativistische — hoofdthema is goed volgehouden, ofschoon de uitwerking niet bijzonder gelukkig mag heeten, maar toch: het bevredigt niet. Men proeft oude recepten. Het riekt duf. Men verlangt naar wat anders. Want, in trouwe, waarom werd deze Multatuli-historie juist een tooneelstuk, waarom geen roman, geen novelle, geen essay? Of... heeft het drama niet meer een eigen vorm, kan de auteur vrijelijk kiezen, kiest niet meer... de stof?! Hachelijke vraag, waarop niemand beter antwoord kan geven dan deze tijd. Maar die zwijgt en slaat met onvruchtbaarheid, blijkbaar, in wien de vraag mocht zijn gerezen, tenzij... het er eenvoudigweg „niet meer op aan komt”!

Simon Koster heeft voor zijn *Madame la Mode* de intrigue ontleend aan een novelle van Jean Rameau. Het was misschien beter geweest, indien hij erbij vermeld had aan welke. Een vergelijking ware dan mogelijk en niet zonder belang geweest voor een juiste beoordeeling. Zooals het stuk hier voor ons ligt, maakt het ongetwijfeld een aangename, vlotten indruk, al zou men het zich nog luchtiger, flitsender, „franscher” hebben gewenscht. Van het spel hangt, zooals bijna altijd, ook hier het meeste af. Want, hoe goed de moraal van het stuk ook moge zijn, er bestaat gevaar voor zoetsappigheid hier en daar, voor een sentimenteel, al te idyllisch slot-effectje.

Het beste, meest belovende werk uit deze reeks is ongetwijfeld dat van Mathias Kemp. Al zal het misschien onspeelbaar zijn en al is het zeker slechts een prototype voor een werkelijk, een ras-echt drama, het verraadt aanleg en capaciteiten van zijn auteur, die ons vertrouwen wekken. Kemp, die niet de eerste de beste onder de jongeren is, doch die nog nimmer zijn vasten, eigenlijken vorm had, schijnt deze thans gevonden te hebben. Indien hij doorzet, zal hij in staat blijken tot een „nieuwe” dramatiek, die wat minder op de „litteratuur” en wat meer op de klassieke tragedie — *mutatis mutandis!!!* — zal gelijken en daarmee zal hij niet alleen zijn vaderland een goeden dienst hebben bewezen. Immers: wil er van een regeneratie der Westersche cultuur en haar kunst nog iets terecht komen, dan hebben wij vóór alles een